

OLDUĞUM GİBİ
SEV BENİ

© 2016, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-169-6

Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 570

Aşkla Dokun Hayata : 10

Kitabın Adı : Olduğum Gibi Sev Beni

Yazarı : Zekeriya Efiloğlu

Editör : Ahmet Savaş Özpınar

Kapak : Enis Ak

İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2022

Baskı & Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Osmangazi Mahallesi, Mehmet Deniz Kopuz Caddesi, No: 17
Esenyurt / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

ZEKERİYA EFİLOĞLU

OLDUĞUM GİBİ
SEV BENİ

Zekeriya EFİLOĞLU

28.03.1972 tarihinde Ordu ilinin Akkuş ilçesinde doğdu. İlkokulu Ünye Anafartalar İlkokulunda; ortaokul ve liseyi yatılı olarak Samsun Lâdik Akpınar Öğretmen Lisesinde bitirdi. Süleyman Demirel Üniversitesi Burdur Eğitim Fakültesi'nden 1993 yılında mezun oldu. Aynı yıl, Şanlıurfanın Halfeti ilçesindeki Hilalli İlköğretim Okulunda öğretmenlik hayatına başladı. Daha sonra görevine Şanlıurfa'nın Birecik ilçesinde Yunus Emre İlkokulu ve 100. Yıl İlkokulu'nda devam etti. Gaziantep'te Şehit Karayılan İlköğretim Okulunda öğretmenlik, Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu ve Gaziantep Öğretmenevi ve ASO'nda müdürlük yaptı.

Ahmet Yesevi Üniversitesi Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında yüksek lisans yapan Efiloğlu halen Gaziantep Şahinbey ilçesi Gülşen Batar Anadolu Lisesi'nde müdür olarak görev yapmaktadır. Yerel Gaziantep Metropol ve Gaziantep 27 gazetelerinde bir süre köşe yazarlığı ve bazı kamu sitelerinde köşe yazarlığı da yapan Efiloğlu, Bahar TV'de kendi hazırlayıp sunduğu Dönemeç Programı ve Kanal 5'te yine kendi hazırlayıp sunduğu Ahde Vefa ve Yansımalar Programını yaptı.

Türkiye Yazarlar Birliği Gaziantep Kurucu Başkanlığı ve bir eğitim sendikasınının 8 yıl şube başkanlığı görevini de yürüten Efiloğlu, Gaziantep Öğretmenevi ve ASO Müdürü iken düzenlemiş olduğu üç tane yarışmayı da kitap haline getirmiştir. Bunlar; Yapraktaki Damlalar, Bir Şiirdir Öğretmen ve Sana Emanet adlı kitaplardır. www.edebiyatevi.com sitesinin Antoloji 1, 2 ve 3 kitaplarını çıkarmıştır. "Gerçek Aşk Sevgi

ve Mutlu Aile, Gençlik ve Gelecek, Aile İçi İletişim ve Aile Sevgisi” konferansları vermeye devam etmektedir.

Evli ve üç çocuk babasıdır...

ESERLERİ:

1. Sana Yazdım
2. Eğitim Her Kapıyı Açar
3. Dipnot Düştüm Sadece
4. İçimizdeki Hayat
5. Sustunuz
6. Aşk(1)a Yürümek
7. Aşkın Eşiğinde Ölüme Uyanmak
8. Yüreğim Toroslarda Kaldı
9. Yosun Gözlüm
10. Bana Aşkımızı Anlat
11. Aşkın Peşinde
12. Kalbime Yazdım Seni
13. Olduğum Gibi Sev Beni
14. İkimiz İçin
15. Mandalina Çekirdeği
16. Can Tanem
17. Annemi Beklerken
18. Eşim İsterse Olur
19. Kendine Bir İyilik Yap
20. Sen Çok Özelsin
21. Yalnız Değilim Tek Başımayım

İÇİNDEKİLER

Beni Böyle Sev Seveceksen	18
Sevseydin Eğer	23
Kanatsız Melek Anne Demek	26
Anne.....	31
Bir Mektup Sevgi.....	34
Aşkın Ayak Sesleri.....	46
Can Otum.....	50
Sevgi Aşka Durunca	53
Sevgi Elif Olmaksa, Aşk Vav Olmaktır.....	60
Sevgi Gözlerini Yüreğinde Taşımaktır	64
Sevgi Yüreğe Cemre Düşmesidir.....	68
Sevmeyi Hatırlatma Sevgiyle Yaşa	72
Sevgi Nedir Bilmeyenler Gazel Okumasınlar	75
Sevgi, Üstümüzde Taşdığımız En Güzel Süstür.....	78
Kıskançlık Aşkın Kanununda Var.....	82
Bir Kardelen Çiçeğinin Öyküsü Sevdamız.....	93
Sevgi Kime Emanet?.....	95
Baba, Yazılmış En Güzel Sevgi Mektubudur.....	98
Sevgin İçin Yaktım Gemileri	101

Gerçekten Sevenler Hiç Gitmez Sevdiklerinden	108
Şiiri Fay Hattında Sevmek	112
Şaha Kalkmış Sözcükler Sevgi Durağında Bekler	116
Aşkın S(G)özyaşları	121
Sevginin Resmini Çizer misin Ellerime	126
Unutulanlar, Unutanları Asla Unutmazlar	128
Gelmez misin, Elifin Sin Olmadan Hali	134
Taşıyamam Yokluğunu	143
Sevdanızın Bitmesini Hiç İstemiyorsanız	156
Aşk Yüreğin Zikridir	163
Sevdan Yüreğime Düştü	169
Sen Ruhumun Sevgi Mihmandarısın	180
Sevgi, Kilim Gibi Dokumaktır	184
Bu Kadar Severken Gitme	192
Sevginin Değeri Ederi Kadar mı?	195
Yoksun	198
Dün Gece Değil Her Gece Sevdim	201
Aşka Hiç mi Saygın Yok? O Zaman Kaygılanmakta Haklısın	206
Bir Dua Vakti Gel	209
Sen Benimsin, Senin Olmam İçin	211
Ayrılık Rüzgârında Kaybolan Kuru Bir Yaprak Gibiyim ..	214
Gülümseyen Hiçbir Kadın, Çirkin Değildir	220
Ben, Okyanusunu Kaybetmiş Kum Tanesiyim	232
Bir Selam, Bir Dua, Bir de Veda	236
Evlilik Bir Peri Masalı	244

İthaf

Sevgili yavrularım,

Elif Merve, Muhammed Alperen ve Rukiye Safa'ya.

Ömrünüz boyunca sizi olduğunuz gibi sevecek
insanlarla karşılaşmanız temennisiyle ...

Aklınla Değil Yüreğinle Sev

Hadi şimdi gözlerini kapat. Senin için güzel bir söz fısıldayacağım. Çünkü biliyorsun ki bütün duygular aşk ile ve bütün sözcükler besmele ile başlar. **Gözlerini açtığında yüreğini yoklayacak ve kâinatı yeniden koklayacaksın.**

Hazır mısın?

“Sevgi nedir?” dedim.

“Ömrünce tadacağın en mükemmel HAZ!” dedi.

“Peki ya aşk?” dedim.

“O hayatın içinde sırlı bir ÖZ!” dedi.

“Yaşadın mı?” dedim, güldü.

“Yaşarsam olur son SÖZ!” dedi.

“Ya tavsiyen nedir?” diyecek oldum.

“Küllenmesin yüreğinde KÖZ!” dedi ve gitti.

“Bunları ne yapayım?” diye bağırdım ardından.

Elini sol yanına koydu, seslendi:

“Aklınla değil, yüreğinle YAZ!” dedi.

Oldu değil mi? Ben de o yüzden Bismillah diyerek başlıyorum yazmaya. Biliyorum ki zihnimi ve beynimi selamete eriştirecek, doğruları yazmamı sağlayacak ye-gâne güç Yüce Yaratıcı’dır. Onun için önce kendime sesleniyorum, sonra sana; önce kendimi değiştirmek için çabalayacağım sonra seni. Biliyorum ki evrende söylen-medik hiçbir söz kalmamıştır yeniyeye dair; belki ben de aynı şeyleri söyleyeceğim, belki de aynı değil. Ama bu kitap bittiği zaman gerçek aşka, vefaya, dostluğa ve en önemlisi de sevgiye ulaşmanın yolunun yürekten geçtiğini, hayatın sadece bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu iliklerimize kadar hissedeceğiz. Onun için, “Kendine iyi bak.” sözümü, “Yüreğini koru.” olarak algıla. “Görüşürüz.” demişsem yeniden birikmek içindir. **Çünkü gerçek mutluluk zirvesine ancak yürekleri yetenler ulaşacak ancak yürekleri yetenler sevgi deryasında sırılsıklam olacak.**

Herkesin bir hikâyesi vardır hayatta. Kimisi özel ve daha sandıktan çıkmamış, kimisi ise dillere destan olmuş, anlatılmaktan bıkmamış. Fakat bu hikâyelerin kötü sonla bitmesinin temelinde hep başka birilerinin olduğu da

aşıkârdır. Çünkü insanlar sevgi kelebeklerini elde etmek için çabaladıkları süre zarfında gösterdikleri muazzam sabrı, sonsuz aşkı, içten muhabbeti ve dinmeyen heyecanı maalesef kelebek kendi kafesine girdikten sonra göstermemekte ve avuçlarındaki kelebeği hiç acımadan öldürmektedirler. **Eller, yürekler ve zihinler kirlı bir senaryoya imza atmakta ve maalesef bir peri masalı gibi başlayan sevdalar, tarihin aşk çöplüğünde yerini almaktadır.** Geriye gelir mi? Bilinmez. Tekrar tamir olur mu? Anlaşılmaz. Yeniden yaşanır mı? Tahmin edilemez. Fakat acı olan gerçek şu ki, eller kirlenirse yıkanır ve temizlenir ama yürek kirlenirse, beden bataklık olur.

İşte şimdi sana bir hikâye anlatarak başlayacağım. Ne geçmişin masallarından ne de geleceğin kurgularından olacak. Fakat bu paralel bir gezegende değil, dünya üzerinde hâlâ yaşanan ender aşk öykülerinden birisi olduğunun altını çizmeliyim.

Bizim mahallede yaşlı ama bir o kadar da herkesin Tontış dediği bir dedemiz vardı. Tahminen yetmiş yedi, yetmiş sekiz yaşlarında olmalıydı. Aşırı duygusal bir amcamızdı. Ne zaman karşılaşsak gözlerinde bir hüzün, ne zaman konuşsak sesinde hemen ağlamaya hazır bir tını vardı. Eskiden biz gençleri sabırsızlıkla arayan bakışları, son zamanlarda sadece yerdeki taşları izlemekten başka bir görev ifa etmiyordu.

Arkasından defalarca seslensek bile hiç oralı olmuyordu. Artık kulaklarının duymadığını düşünmeye başlamıştım. Bu durum beni huzursuz ediyordu.

Bir gün dayanamadım ve anneme bu olayı anlattım. “Sen bilmiyor musun?” dedi.

“Neyi bilmiyorum?” diye daha da merakla baktım.

Annem sırtı bana dönük bir şekilde yemek hazırlıyordu. “İşim bitsin, konuşalım.” dedi.

Ama benim içim içime sığmıyor her nedense Tontış Dede’nin hikâyesini dinlemek istiyordum. “Olmaz, hemen anlat anne.” dedim.

Annem benim bu merakıma ve sesimdeki titremeye anlam veremeyen bir tavırla bana döndü, önce manalı manalı yüzüme baktı ve ardından da anlatmaya başladı. “Eşi Rahime teyze yıllar önce ölmüş, biliyorsun.”

“Eeeee anne, biliyorum.” dedim ama içimde inanılmaz bir merak beni sarıp sarmalamaya başlamıştı.

“Eşi öldükten sonra böyle oldu sanırım. Çünkü uzun bir süre eşine o bakmış.”

“Ne var bunda?”

“Hatta çocukları olmasına rağmen hiç kimseye minnet etmeden eşine kendisi bakmak istemiş.”

“Evet anne?”

“Eşi hastaymış, hem de çok hasta. Yataktan kalkamıyormuş, senin anlayacağın yatalakmış.”

İçimden bir şeylerin koptuğunu ve ona karşı daha büyük bir sevgi duyduğumu hissettim. Annem anlatmaya devam etti. “Hiç üşenmeden hemen hemen her gün onun kişisel bakımını yapar ve ona yemekler hazırlarmış. Hatta eşi kahvaltıyı çok sevdiği için ona özenle kahvaltı hazırlarmış.”

“... ..”

“Ben görmedim ama her cuma mezarlığa gittiğini söylüyorlar.”

“Neden gidiyormuş?”

“Bilmem! Eşiyle kahvaltı yapmaya dediler ama çok anlam veremedim. Uyduruyorlar diye düşündüm. Kimisi de aklını yitirdiğini düşünmeye bile başlamış. Hatta öyle abartıyorlar ki tam dört yıl boyunca kar, kış, kıyamet, yağmur, çamur demeden her cuma mezarlığa eşiyle kahvaltı yapmaya gittiğini anlatıyorlar. Onu uzaktan görenler sürekli birileriyle konuştuğunu söylüyorlarmış. Bazı kişiler cinlerle perilerle konuşuyor diye yaklaşmama; bazıları da eşiyle konuşa konuşa kahvaltı yaptığını söylemeye başlamışlar. Güya eski alışkanlığını devam ettiriyormuş.”

“Sen hangisine inandın anne?”

“Bilmem ki yavrum, bu devirde zor böyle vefalı aşkları, sevdaları bulmak. Hem yatalak hastan olacak hem hiç erinmeden dört yıl ona bakacaksın hem de dört yıldır her cuma mezarına onunla konuşmaya ve kahvaltı yapmaya gideceksin. Neyse, sen takma kafana bunları.”

Takmıştım bile. O Tontiş Dede'nin neden sürekli yere bakarak yürüdüğünü hayal ettim gece boyu.

Daha sonra bir gün onu marketten çıkarken gördüm. Elinde bir poşet vardı, içindeki domates ve salatalıklar gözüküyordu. Yanına yaklaştım ve tam önünde durdum. “Hayırdır Tontiş Dede?”

İsteksiz bir şekilde kafasını kaldırdı. Gitmek için bir sağa bir sola hamle yaptı ama ben önünden çekilmedim. Gülümseyerek yüzüne bakıyor, sorduğum sorunun cevabını bekliyordum. O da ısrarı bıraktı ve zar zor duyabileceğim bir sesle, “Bugün cuma...” dedi.

“Evet.” dedim.

“Hatun beni bekliyor. Biz her cuma mezarlıkta birlikte kahvaltı yaparız.” dedi ve gitti.

Sanki sadece bu cevabı duymak istediğimi biliyor gibiydi. Ardından bakakaldım. Hâlâ bazı konuştukları yankılanıyordu gökyüzünde. “Biz hiç ayrı kahvaltı yapmadık ki, bugün cuma, hatun beni bekliyor.”

Artık hiç duymuyordum. O an bunun ne büyük bir sevgi ne büyük bir aşk olduğunu düşünmeye başladım. İçim bir garip oldu. Eve doğru yürüdüm. Kaç dakika yol aldığımı hatırlamıyorum. Evin önüne geldim, çınar ağacına yaslandım. Gözlerimi kapattım. “Allah’ım!” dedim. “Ne olur benim de kalbime böyle bir aşk ver.”

O anda efil efil bir rüzgâr esti. Ağaçtan iki yaprak düştü. Çınarlar, rüzgâr esince yapraklarından “Hu” sesleri çıkarırmış, annemden duymuştum. O yüzden mezarlıklara çınar ağacı dikilirmiş. Kim bilir Tontiş Dede rahmetli eşiyle konuşmaya başlamıştır diye mezarlık yönüne baktım.

Ömür Dediğin

Yâr sevdim sevildim, can pazarında

Yandıkça tütüyor, ömür dediğin

Yaş oldu kalemim, söz mezarında

Yarlardan atıyor, ömür dediğin

Resimler kırışmış, bilmem kaç yıllık

Hicranlı besteler, yapar ayrılık

Parlasa da ayna, çerçeve kırık

Sessizce yitiyor, ömür dediğin

*Belin iki büküm, saçların beyaz
Takvim bahar olsa, yüreğın ayaz
Yığılan karları, eritemez yaz
Güneşsiz batıyor, ömür dediğın*

*Hayatın kalmadı, ıstıyan rengi
Tükendi sesimin, rengi, ahengi
Kalbim har olsa, gözüm kül dengi
Hep kahır katıyor, ömür dediğın*

*Meçhul bir yolcuyuz, yokluk deminde
Kimler baki dünya denen zeminde
Ölüm otağ kurar, göğüs damında
Her canı yutuyor, ömür dediğın*

*Zekeriya, yaşam kavgası boşa
Yetişmek istersin, yoktan telaşa
Ecel gelecekse, bakmıyor yaşa
Doğarken bitiyor, ömür dediğın*